

и др. И все пакъ тѣзи високо даровити жени иматъ за изкуството голѣмата заслуга, тази на негови покровители.

По късно нека не пропуснемъ имената на М-те Лафаетъ, отлична и деликатна писателка, госпожитѣ Монтенонъ, Монтеспанъ и др. Колкото повече къмъ новото време жената извоюва своята свобода, толкова по често се срещатъ имена на жени — творци. Къмъ края на роялизма, броятъ на жени — творци започва да съперничи съ този на мъжете.

Нека не забравяме М-те Роландъ, загинала на гилотината, М-те де Сталъ, учената дъщеря на финансовия министръ Некеръ, прогонена отъ Наполеона, който неможеше да търпи жена да му успорва славата на интелектуално величие. Нека кажемъ и нѣщо за Жоржъ Зандъ, която написа чудни поезии скрита подъ мъжки дрехи и мъжко име, за да не бѣде безпокое на отъ предразсѣдацитѣ на времето. И макар въ мъжки дрехи; тя еднакво завладѣ и вдѣхнови Мюсе и Шопенъ.

Все пакъ презъ сѣщата епоха грациозната Виже Лйо Брийонъ, като живописка, си извоюва едно име наравно съ Буше и Грийозъ. Тя остави портрети — картини както въ Лувръ, така и въ галерията на Петербургъ.

Все презъ тази епоха музиката и театрътъ дадоха своитѣ звезди отъ първа величина. Новото време заедно съ свободата създаде безчислено много жени художнички и писателки, ала най-много ги осъвършенствува въ музиката и театъра. Още отъ древна Гърция до Шекспира въ театъра женскитѣ роли сѣ се играели отъ дегизирани мъже. Така става понятенъ анекдота, въ който се разказва, какъ на английския крвль, когато пожелалъ да поздрави Дездемона за хубавата ѝ игра, било отговорено: „Сега не може, Ваше Величество, защото Дездемона я бръснатъ“.

Едва при Лудвикъ XIV женитѣ почватъ да се явяватъ на сцената и то само при дворцови спектакли.

Следъ революцията г-ца Марсѣ е играла съ рѣ-